

end slet intet Tilsyn, det maa der føres Bevis for, forinden det skal kunne slaas fast som givet. Hvad Affattelsen angaar, skal jeg indrømme, at man jo altid kan have forskellige Meninger om, hvor tydeligt en Sag er udtrykt, men naar den ærede Minister forlangte, at f. Eks. det første Stykke af § 1. skulde opfattes saaledes, som Lovens Kontext medfører og ikke opfattes efter sin Ordlyd, saa tror jeg heller ikke, man kan indvende noget mod Ordet „besikke“, hvad Tydelighed angaar, saaledes som det findes i vort Vædringsforflag. Naar det siges: Hvor et Tilsyn ikke kan tilvejebringes ad frivillig Vej, der beskikker Kommuneradet et Tilsyn, saa maa deri ligge den Ubetingethed med Hensyn til Besikkelsen, som ikke findes, hvor der er Tale om Samtykke fra vedkommendes Side. Dermed er det givet, at der maa være Tale om et Paalæg fra Kommunens Side. Jeg tror ikke, der kan være Mulighed for nogen egentlig Misforstaaelse paa det Punkt. Saa kommer ganske vist det Spørgsmaal frem, hvorvidt det baade er Mænd og Kvinder, der kan være Tale om at beskikke. Det tror jeg bør afgøres i Overensstemmelse med, hvad der er den raadende Tilstand. Kan der overhovedet efter Lovgivningen i dette Øjeblik være Tale om at beskikke Kvinder til offentlige Hverv, vil det ogsaa kunne ske i dette Tilfælde. Men er det umuligt efter den bestaaende Lovgivning, kræver Forflagets Ordlyd heller ikke, at det skal ske. Der kræves i første Stykke af § 3 nemlig kun, at Tilsynet skal finde Sted ved en eller flere dertil egnede Mænd eller Kvinder, ikke nødvendigvis begge Dele, en af Delene er nok. Hvis det altsaa er saa ifølge Lovgivningen, at et Kommuneraad ikke kan paabyrde Kvinder et Ombud af denne Art, maa det vælge dertil egnede Mænd, som Paragraffens første Stykke anviser. Det forekommer mig ikke, at der kan fremkomme nogen Vanskelighed der.

Hvad endelig Spørgsmaalet om Begrænsningen i Tid angaar, er det ganske vist, at der ikke er sat nogen Bestemmelse om, hvor mange Gange et Kommuneraad skal kunne beskikke de samme Mennesker til at udøve dette Hverv. Men det har været paa den ene Side under Hensynet til, at der vilde være saa meget, der gjorde det magtpaaliggende under disse Forhold at fremkalde et frivilligt Tilsyn, at man har troet, at der i alt Fald ikke vilde gaa nogen lang Narraffe, inden det vilde være muligt at faa et saadant tilvejebragt, og paa den anden Side under Hensynet til, at man jo, hvor Kommuneraadene, som her, stilles i et

Undtagelsestilfælde, ogsaa maa gaa ud fra, at den Ret, man giver det, vil blive forvæltet med tilbørligt Øje for, hvorledes man skaffer de bedste Kræfter dertil. Ogsaa vil dette, ensidigt og uafslædeligt at benytte visse enkelte Mennesker dertil mod deres Vilje, være udfat for at gøre Tilsynet mindre heldigt, end det vilde kunne blive, hvis man stiftede, efter Konduite, mellem de dertil egnede Kræfter, som Kommunen i det hele taget rummer. Man har altsaa ment, at der i selve Forholdet laa Motiver nok til ikke at stille den Myndighed paa Spidsen, som er lagt i Kommuneraadens Haand. Men i øvrigt henholder jeg mig til, hvad den ærede foregaaende Taler udtalte, at det, som har været Forslagsstillerne det væsentligste, er, at faa denne Sag i dens Realitet frem under Forventning af, at vedtages den her, og det skulde vise sig, at der er en eller anden formel Mangel ved Affattelsen, vil det ikke være umuligt paa Sagens senere Trin at faa raadet Bod derpaa. Jeg skal altsaa vedblivende anbefale, at man vedtager dette Vædringsforflag.

Med Hensyn til Forslagsstillerne maa jeg blot sige til, at man under de foreliggende Omstændigheder ikke bør gaa ud fra, at alle de 15 Forslagsstillere, hvis Navne have været nødvendige for at faa Sagen frem til 3dje Behandling, hver for sig skulde være bunden til Forslagene, saaledes som de her foreligge, men at der er Mulighed for, at enkelte iblandt dem kun have sat deres Navne paa for overhovedet at gøre det muligt at faa Sagen under Forhandling.

Juritsministeren (Melleman):

Jeg skal ikke forfølge den mere teoretiske Debat om det, som den ærede Ordfører gjorde nogle Bemærkninger om, hvorlunde de enkelte Paragraffer i en Lov kunne staa saaledes, at den ene belyser den anden, eller muligtvis udvider eller indskrænker den anden. Det er saa sikkert og klart, at jeg ikke skal opholde mig ved det. Jeg vil blot gøre en Bemærkning med Hensyn til et enkelt Punkt, som den sidste ærede Taler fremdrog, nemlig hvad der nu staar i Lovens, at man kan fritage for Tilsyn, hvor Hensynet til Pengeerhverv maa antages at ligge uden for Forholdet. Det er ikke Meningen dermed at udtale noget om de Tilfælde, hvor der intet betales; thi de Tilfælde, hvor der intet betales, ligge overhovedet uden for Lovens. Men Meningen med denne Bestemmelse er at sige, at man kan fritage for Tilsyn, selv om der betales lidt, naar det dog ifølge samtlige Omstændigheder maa antages, at